

car Hansen) nys har udtalt, men mit Forslag sigter kun paa denne ene Døl af Nydannelser af Slægtsnavne, Optagelse af Faders og Farfaders Kendingsnavne. Jeg mener, at Retten til at tage det og til at lade det stemple som sit Slægtsnavn skal man have ikke alene til 1899, men for bestandig. Saa er der et lille Punkt ved den samme Art af Navneoptagelse, som jeg mener fortjente at faa en anden Form. Der staar i Udvalgets Forslag: Skulde Øvrigheden formene, at Navneforandringen ikke bør tilstaas af Hensyn til andre Personer, der bære det samme Navn, bliver Sagen at forelægge Justitsministeren til Afgørelse. Det synes mig ikke nogen ganske heldig Form, hvad enten saa Adgangen til denne Art af Navnedannelse begrænses til Udgangen af 1899, eller den vedbliver. Øvrigheden er i denne Henseende meget forskellig. En Øvrighed har Sans, Interesse og Kundskab med Hensyn til denne Sag, en anden Øvrighed, lige saa dygtig, mangler ganske Sans, Interesse og Kundskab dertil. Og det er ikke saa ganske heldigt at lade dette afhænge af Øvrighedens Formening, det naturlige forekommer mig at være det, at der sker en kort Bekendtgørelse, at de, der have en Indsigelse at gøre, fremkomme med denne Indsigelse inden en Frist, som sættes, og at, hvis der ingen Indsigelse kommer, hvilket vil være det almindelige, udsteder Øvrigheden et Navnebevis; men kommer der en Indsigelse, forelægges Sagen for Justitsministeren, som da med de Kundskaabsmidler, som staa enten ham personlig eller hans Ministerium til Raadighed, afgør Sagen. Med dette for Øje er det altsaa, jeg har tilladt mig at stille mit andet Ændringsforslag; jeg gik lige til dette Ændringsforslag, fordi det stod i nærmest Sammenhæng med, hvad den ærede sidste Taler omtalte. Mit første Ændringsforslag sigter paa noget andet. Udvalget har med fuldstændig Ret sagt, at, naar en ung Pige bliver gift og hendes Ægteskab bliver ulykkeligt, og der indtræder en Skilsmisse, bør hun have en Ret til at optage sit Pigenavn som Slægtsnavn. Men det forekommer mig, at denne Rettighed bør have en naturlig Begrænsning. Hvis hun nemlig har Børn af sit ved Skilsmisse opløste Ægteskab, har hun ikke mere denne naturlige Ret, thi saa vilde hun ved at optage sit Pigenavn forkvakle sit Barns Stilling, forkvakle Forholdet mellem hende og Barnet med Hensyn til den Maade, hvorpaa de skulle benævnes. Heller ikke vilde det være naturligt at give hende denne Ret,

naar hun har været i flere Ægteskaber end det ved Skilsmissen opløste. Altsaa i det Tilfælde, at hun har Børn af det Ægteskab, der er opløst ved Skilsmissen, og i det Tilfælde, at hun har været i flere Ægteskaber, maa hun med Hensyn til Navneforandring være indskrænket til at benytte den Ret, der omhandles i § 2 Nr. 1, Retten til at tage et vilkaarligt Navn, men kun i det Tilfælde, at hun ikke har Børn i det ved Skilsmissen opløste Ægteskab, og at dette er hendes eneste Ægteskab, skal det være hende tilladt, som naturligt at optage sit Pigenavn. Der til sigter mit første Ændringsforslag. Mit tredje Ændringsforslag omhandler et Punkt, som alt er blevet omtalt saavel af den ærede Ordfører som af det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds (M. Nielsen). Naar det ærede Medlem for Odense Amts 6te, der har foreslaaet en Lempelse i Afgiftsbestemmelsen, i Forbigaaende brugte det Udtryk „en lille Afgift af 5 Kroner“ — hvilken han for øvrigt selv er ugunstig — siger jeg: Det er egentlig ikke nogen lille Afgift. Det er en lille Afgift for den formuende eller den med den store Indtægt, men for Arbejderen, Husmanden og den, der har et sparsomt Brød fra Haanden og i Munden, er 5 Kr. ikke nogen lille Afgift, og der er slet ikke nogen Grund til at indføre den. Man maa jo huske paa, at det, man her skaber, er en ny Embedshandling, og samtidig indføres der en ny Sportel; men det sidste er ganske vilkaarligt. Sportelbeskatning er nu i det hele en daarlig Skattemaade, og fordi man indfører en ny Embedshandling, skal man ikke absolut sætte en Skat derpaa. Jeg fraraader det saavel af principielle Hensyn som af praktiske. Tilladelsen til at optage Slægtsnavne vil naturligvis blive benyttet af mangen en Smaamand, og hvorfor skal man saa belemre dem med en Sportelafgift. Naar man ikke ønsker, at Folk skulle benytte en vis Embedsvirksomhed, kan der være Grund til at sætte en Afgift for at afholde dem derfra; men her ønske jo tværtimod de fleste af os, at disse Regler skulle benyttes i det videst mulige Omfang, for saa vidt vi da kunne give dem et forstandigt Indhold. Jeg fraraader derfor at indføre denne ny Sportel for den ny Handling at udstede et Navnebevis. Angaaende Ændringsforslaget Nr. 4 skal jeg bemærke, at Lovudkastet, som det synes, temmelig i Flæng, bruger Benævnelserne „Øvrighed“ og „Underøvrighed“. Det er dog rettest kun at bruge den ene Betegnelse. Man kan, hvor der er to Trin, bruge „Over-“